

תת"ע 3892/01/18 - מדינת ישראל נגד יצחק טייב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

04 ספטמבר 2018

תת"ע 3892-01-18 מדינת ישראל נ' יצחק טייב

בפני	כב' השופט עופר נהרי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יצחק טייב ע"י עו"ד אורון

החלטה

זוהי החלטה בטענת התיישנות.

רקע:

מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט (הובלת מטען בלתי מחוזק) - עבירה שנאכפה ע"י שוטרת כלפי הנהג דן בתאריך 9/2/15.

הנהג קיבל בזמנו לידיו על אתר את הדו"ח מידי השוטרת ביום 9/2/15 וכבר למחרת היום (10/2/15) - כעולה מיפוי הכח שצורף בעת האחרונה) כבר יפה הנהג את כוחו של הסניגור לטפל עבורו בעניין.

הנהג - באמצעות בא כוחו - ביקש להישפט עוד באותו חודש (בפבר' 2015) (ראה לענין זה את דברי הסניגור בפרוטוקול מיום 6/6/18) וניכר כי ציין בזמנו את כתובת משרד עורך הדין ככתובת לקבלת הדואר.

המשטרה שלחה בעקבות כך בזמנו הזמנה לדין לכתובת האמורה בחודש מרץ 2015 ובהזמנה ציינה היא מועד משפט 17/5/15.

אין מחלוקת כי ביום 17/5/15 לא החל ולא התקיים כל משפט בעניינו הנ"ל של הנהג.

ניכר כי התיק "לא הוגש" ע"י המשטרה בבית המשפט במועד זה בשנת 2015.

לא צוינו ע"י המאשימה סיבות לכך.

התיק "נפתח" בבית המשפט (ע"י הגשת כתב אישום) לראשונה רק בשנת 2018 שאז זומן הנהג הנאשם ועניינו בא כעת עמוד 1

בפני ובכלל זה טענת ההתיישנות כעת.

הצדדים העבירו טיעוניהם בכתב.

הסניגור מיקד כי טענתו הינה מכח הוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי.

גם התביעה נקבה בסופו של דבר בסעיף זה וצינה כי עמדה היא לשיטתה בנטל להראות דבר משלוח הזמנה במועד ודבר החזקה הקמה מכח הוראת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי.

הסניגור בתגובתו חלק על דבר קבלת ההזמנה בזמנו במשרדו, אך גם הוסיף מעבר לכך וטען כי דבר אי הגשת כתב האישום בזמנו לבית המשפט (בשנת 2015) ראוי לפרש כאילו לא נשלחה "הזמנה למשפט".

מצאתי צדק בעמדת התביעה בדבר חזקת המסירה בשנת 2015 אך גם מצאתי צדק בהשגותיו הנוספות של הסניגור.

אסביר :

כידוע נוסחו של סעיף 230 לחסד"פ (רישא) הינו כדלקמן: " הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו ; ... "

התביעה שלחה בזמנו (בשנת 2015) הזמנה למשפט .

הדבר נעשה בהחלט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו של הנאשם על רצונו להישפט.

ויוזכר - די במשלוח . (סעיף 230 איננו נוקט לשון נתקבל אלא לשון נשלח).

זימון נשלח אם כך.

לעזרתה מגייסת התביעה גם את חזקת המסירה.

מסופקני אם ההגנה עמדה בנטל לסתור את החזקה.

אלא שבכל אלה עדיין לא תם העניין.

נשאלת השאלה האם כאשר כתב האישום לא הוגש כלל בזמנו, ניתן לראות את אשר נשלח כ"הזמנה למשפט".

נשאלת גם מטבעה השאלה מהו האינטרס אשר מלכתחילה ביקש המחוקק להגן עליו ביחס לאזרח עת יצר את מגבלת

הזמן שצוטטה.

אין זה כאן בפני מצב דברים שבו המשפט החל והתעכב. (כגון התלייה בשל אי איתור וכיוצ"ב).

מדובר במצב דברים שבו אין כלל תיק בית משפט בשנת 2015.

אין כתב אישום שהוגש בשנת 2015 ואין משפט.

האם די לה למאשימה לשלוח "הזמנה למשפט" עת אין משפט. ואם כן, מהו גבול הזמן שבו מצופה מאזרח להמתין להזמנה תקינה למשפט בר קיימא.

ויודגש - אין נוסחו של סעיף 230 לחסד"פ מכתוב על פניו שהמשפט יחל תוך שנה מיום ההודעה על הרצון להישפט, אלא רק מכתוב שתישלח הזמנה למשפט תוך שנה מיום ההודעה האמורה.

למעשה, נשלחו בפרשה זו בסופו של יום שתי הזמנות למשפט.

האחת - בשנת 2015 ובתוך שנה מיום ההודעה על הרצון להישפט.

השניה - בשנת 2018 ולא בתוך שנה מיום ההודעה על הרצון להישפט.

אכן, הליך טיפול בעבירה נטענת עשוי להתמשך אך דומה שהמחוקק סבר כי לכל הפחות באשר לטיפול המשטרתי והתביעתי טרם הגעת העניין לבית המשפט - ראוי לה למאשימה - בעבירות מסוג זה - לצמצם את משך הזמן כדי משלוח ההזמנה לכל היותר תוך שנה.

במקרה דנן ההזמנה למשפט קיים (בשנת 2018) נשלחה רק בחלוף כשלוש שנים מיום ההודעה.

בנסיבות אלה סברתי כי בצדק מלין האזרח.

בצדק מתעורר חשש לפגיעה אפשרית בזכויותיו.

לאור דברים אלה, טענת ההגנה מתקבלת.

אני מורה לפיכך על ביטול האישום מכח הטענה.

הדיון שנועד ליום 6/9/18 מבוטל.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר עותק מהחלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשע"ח, 04 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.